

Kapitola 31



„To mu přece nemůže projít!“ vykřikla Wilma a opřela se o Lumpu, aby neztratila rovnováhu.

„Bohužel má pravdu,“ přiznal Teodor. „Zákon o nálezech a nálezcích opravdu stanoví, že osoba, která najde něco ztraceného, má právo si to ponechat.“

„Musím říct,“ prohlásil Barbu s vítězoslavným úšklebkem, „že jsem si to vaše povídání se zájmem vyslechl. Velmi poučné.“

„To je ten chlap, co mi zabil tátu?“ zeptal se Janty a při pohledu na kurátora mu v šedých očích blýskalo.

„Bohužel ano,“ odpověděl Teodor vážným hlasem. „A můžu ti slíbit, že za to bude pohnán před soud.“

„Já ho potrestám sám!“ vykřikl chlapec, vytáhl z kapsy malou pistoli a namířil ji na kurátora. Ten při tom pohledu zděšeně vyjekl a přikrčil se strachy.





„Janty, ne!“ zvolala Wilma, které se konečně podařilo vstát. „Dvě špatné věci přece nedají dohromady jednu správnou!“

Janty se zarazil, podíval se na dívku a na okamžik zaváhal. Teodor vycítil příležitost, vrhl se po chlapci a vyrazil mu zbraň z ruky.

„Radši bys neměl udělat nic, čeho bys mohl později litovat,“ prohlásil a zvedl pistoli ze země.

Barbu se obrátil ke svému mladému chráněnci. „Nikdy,“ pokáral ho zachmuřeně, „se nesnaž nikoho zastřelit v přítomnosti policie. Prosím tebe. To je přece základní pravidlo. A kdes k té pistoli vlastně přišel?“

„Vyrobil jsem si ji,“ odsekl Janty a kopl špičkou boty do země.

„Hmmm,“ odbroukl Barbu s povytaženým obočím. „Působivé.“

„A navíc nevím, proč bys měl zabíjet zrovna mě!“ ozval se najednou kurátor a divoce těkal očima kolem sebe. „Proč se nezeptáš svého nového mistra, co tvému otci prováděl, než jsem zkrátil jeho utrpení?“

„Ha ha ha,“ zasmál se Barbu trochu nervózně. „Nevšímej si ho, Janty. Mluví z cesty. To se lidem stává, když je dopadnou. Je zoufalý. Ani se na něj nedívej. Je to příliš smutné.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se chlapec a směle oplatil kurátorovi pohled.

„Zeptej se ho, proč tvého otce mučili, než přišel o život.“



Kdo mu to asi udělal? Já to nebyl. To on – a ten jeho tupý poskok.“

Janty se zachmuřeně otočil ke svému mistrovi. „Je to pravda? Vy jste tátovi ubližoval?“

„Ano, udělal to!“ vykřikla Wilma. „Opravdu – je to hrozně zlý člověk. Měl by ses od něj držet dál.“

„Ach jo, copak ty neumíš zůstat chvíli zticha?“ zaúpěl Barbu a obrátil oči v sloup. „No dobrá. Technicky vzato jsme možná tvého otce trochu mučili. Ale jen maličko! Přece do té záležitosti nebudeme plést fakta! Jsem zlý! Je to moje povolání! Chci říct – no a co? Co se mnou uděláte? Pošlete mě na hanbu? Zkroutíte mi zápěstí? A stejně jsem ho akorát trochu pomačkal. Byl to padělatel! To bylo riziko podnikání. No tak!“

Janty stiskl rty. „No, vy jste ho nezabil...“

„Přesně tak!“ zvolal Barbu a rozhodil rukama. „Takže, tohle je uzavřené? Už se o tom nebudeme bavit? Děkuji vám! Přejdeme k věci. Mám Kámen Emici a za něj si koupím celý ostrov. A až mi tady bude všechno patřit, tak nejdřív ze všeho půjdu a dám vám padáka, Goodmane!“

„Ten kámen nemá žádnou cenu, Barbu,“ řekl Teodor a předal Jantyho podomácku vyrobenou pistolku kapitánu Brockovi.

„Nebuďte směšný,“ zasmál se Barbu, sáhl do kapsy pro drahokam a zvedl ho do výšky. „Má přece nepředstavitelnou cenu!“



„Ne, je naprosto bezcenný,“ trval na svém Teodor a otočil se ke svému dávnému protivníkovi čelem. „Protože to není pravý Kámen Emici. Lumpe, přines!“

Bígl na povel vyskočil, a než se ničema stihl vzpamatovat, sebral mu drahokam z dlaně. Vzápětí ho upustil do detektivovy nastavené ruky a vrátil se k Wilmě, která do všechno sledovala s vykulenýma očima.

„Jsem přesvědčený, že na kurátorovu žádost Visser zhotovil DVA falešné drahokamy,“ vysvětlil Teodor. „Jeden uložil do trezoru místo originálu a druhý měl sloužit jako falešná stopa, kdyby se vyšetřování začalo blížit k odhalení pravdy. Kurátor měl v úmyslu podstrčit falešný kámen – který si bezpochyby nechal v opatrování u Vissera – do věci slečny Pagneové, abychom ho u ní našli. Barbu, vy jste ho nepochybně objevil dřív, než si ho pachatel stihl vyzvednout a použít ho. A abych dokázal, že je bezcenný, hodím ho tady do té kaluže a...“ Všichni užasle sledovali, jak drahokam zhotovený z cukru s tichým syčením mizí. „On se prostě rozpustí.“

„Takže kde je PRAVÝ drahokam?“ zařval Barbu a pleskl Jantého přes ucho.

„To nikdy neprozradím,“ zakvílel kurátor, oběma rukama sevřel hlavici své hole a ztěžka se o ni opřel.

„To ani není třeba,“ pokračoval Teodor a rovněž se chopil té hole. „Celou dobu jsme ho měli přímo před nosem. Je tady, zasazený do hlavice kurátorovy hole!“





„Och!“ rozčílil se Barbu. „To je ale záludná prohnanost! Když se chcete stát zločincem,“ rozkřikl se na kurátora, „mohl byste aspoň jednat poctivě!“

„To mě podržte!“ vyhrkl inspektor Citrone a podrbal se na hlavě. „Vy jste to udělal zase, Goodmane!“

„No,“ připustil Teodor a trochu si spokojeně nakroutil knír, „chvilku mi trvalo, než jsem rozluštil tu šifru. Ale jakmile se mi to podařilo, všechno zapadlo na místo. A musím přiznat, že bez Wilmy a té knihy objednávek, kterou mi přinesla, bych to nedokázal. Komu čest, tomu čest a tak dále.“

„Slyšte, slyšte!“ zdůraznil inspektor s úsměvem. „No dobrá,“ dodal pak a zpřísněl, „předpokládám, že je na mně, abych vyřídil formality. Odvedte kurátora do vězení, kapitáne Brocku. Převlékat se za nevinnou ženu, taková nestydatost. Krást drahokamy. Zabíjet tetičky. Byl bych překvapený, kdybyste ještě někdy spatřil denní světlo!“

„Ještě o mně uslyšíte, inspektore!“ vyhrožoval kurátor, když ho odváděli pryč. „Jednoho dne mi budou patřit všechny poklady na ostrově! Jsem ta největší zločinecká mysl na Cooperu!“

„Ne!“ vyštěkl Barbu, který už pěníl vzteky. „Myslím, že



to jsem JÁ! Každý hej nebo počkej dokáže schovat draho-
kam do hlavice hole! Můžete mluvit o štěstí, že jdete jenom
do vězení. Kdybych vás dostal do ruky jako první, byla by
to úplně jiná písnička! A pokud jde o vás, Theodore P. Good-
mane, tak jste možná tentokrát vyhrál, ale já se vrátím!
Na to se můžete spolehnout! Tully! Janty!“ Barbu jako ob-
vykle máchl pláštěm a on i jeho dva společníci se rozply-
nuli do mlhy.

Wilma se za Jantym ustaraně dívala. „V tom klukovi je
určitě něco dobrého,“ povzdechla si a trochu potřásla hla-
vou. „Potřeboval by se jen dostat z vlivu toho příšerného
Barbua D’Anverse. A když už o tom mluvíme, neměli by-
chom se ho pokusit dopadnout nebo tak něco?“ pokračova-
la s trochu nechápavým výrazem. „Je to opravdu hrozný
člověk.“

„Den, kdy se vypořádáme s Barbuem D’Anversem, brzy
nastane, Wilmo,“ ujistil ji Teodor a vzal dívku do náru-
če. „Takže, inspektore Citrone, budu vám vděčný, když do-
provedíte slečnu Pagneovou domů. Jenom se omlouvám,“
dodal a otočil se k asistentce, „že jste si tím musela projít.“

„Ano,“ přidal se policista velmi zkroušeně. „Taky se omlou-
vám, že jsem říkal, že jste jedovatá jedubaba a tak.“

„To nevadí,“ opáčila slečna Pagneová a zahalila se pev-
něji do svého šálu. „Docela chápu, proč jste si myslel, že
jsem to byla já. Hlavně když byl v převleku. Ačkoli bych
ráda věřila, že mám mnohem hezčí kotníčky.“

